

Vezmite si do ruky pohár dobrého vína a začítajte sa!

Láska v Toskánsku

Lisa Dickensonová

Láska v Toskánsku

Láska v Toskánsku

Lisa Dickensonová

Fortuna
Libri

Original title: Lisa Dickenson: YOU HAD ME AT MERLOT

Copyright © Lisa Dickenson 2014

First published in Great Britain in 2014 by Sphere,
an imprint of Little, Brown Book Group

Cover design © Francesca Kristal Spinelli, 2015

Cover Pictures:

© Thinkstock / Isifa.com / Digital Vision

© Thinkstock / Isifa.com / francesco riccardo iacomino

Slovak edition © Fortuna Libri, Bratislava 2015

Translation © Mária Holečková, 2015

Vydalo vydavateľstvo Fortuna Libri.

www.fortunalibri.sk

Redakčná a jazyková úprava Jarmila Antolová

Zodpovedná redaktorka Anna Kališková

Prvé vydanie

Táto kniha je fikcia. Mená, postavy, miesta a udalosti sú buď výtvorom autorkinej fantázie, alebo sú použité fiktívne, a preto akákoľvek podobnosť so skutočnými živými alebo mŕtvymi osobami, obchodnými spoločnosťami, udalosťami či miestami je úplne náhodná.

Všetky práva vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovat', ukladať do informačných systémov ani rozširovať akýmkoľvek spôsobom, či už elektronicky, mechanicky, fotografickou reprodukciou, alebo inými prostriedkami, bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ISBN 978-80-8142-386-4

PRECHÁDZALA SOM SA VO SVOJOM MALOM BYTE V TOPÁNKACH s vysokými podpätkami a usilovala som sa lapiť dych.

„Dokázala som to! Trvalo mi to šesť rokov, ale choreografiu klipu *Single Ladies* som práve dotiahla do dokonalosti.“

„Gratulujem,“ zablahoželala mi Laurie do slúchadla. „Znamená to, že si ešte stále doma?“

„Teraz si nebudem hľadať frajera. Všetka táto drina nesmie vyjsť nazmar,“ varovala som ju.

„Fajn, nemusíš si dnes nájsť priateľa, no okamžite choď na metro a príď na Wimbledon.“

„Ty si už tam?“

„Takmer. Teraz si vyzleč ten trikot...“

Ako to vie?

„... a strč to spotené telo pod sprchu.“

Zložila som, zvliekla som si prepotený dres a vyzula topánky, nadšená svojím výkonom. Hmkala som si a vtancovala som do krásnej sprchy v mojej úžasnej tyrkysovej kúpeľni plnej fantasticky voňajúcich krémov. Bola som nesmierne šťastná, že žijem sama. Keď som skončila, obliekla som si šaty a rozhrnula som závesy, akoby som dovtedy nerobila nič čudné.

„Ahoj všetkým,“ pozdravila som pestrofarebne oblečených ľudí zo štvrte Notting Hill. „Ako horúco je dnes v londýnskej peci?“

VĽAK V METRE SA ZATRIASOL, ZASTAL A UMOŽNIL NASTÚPIŤ ďalšej vlne tiel. Po nohách sa mi kĺzali dve kvapky potu a ovíjali sa okolo nich ako tanečnice pri tyči. Bolo to celkom sexi. V Londýne nebolo takto horúco od veľkého požiaru v roku 1996 (pravdepodobne), obyvatelia odpadávali ako muchy a hundrali až po Circle line.

Mám rada teplo v Londýne, čím dusnejšie, tým lepšie. Páči sa mi, keď sa sem nahrnú turisti, ich predstavy o daždivom Anglicku odfúkne jemný vánok a namiesto zamračenej fialkastej oblohy objavia kráľovskú modrú.

Neexistuje nič, čo by Briti obľubovali viac ako posedenie na obednom slniečku pri prvých náznakoch leta. Preto som sa pridala k stovkám ľudí podstupujúcich každoročnú púť na tenisový turnaj vo Wimbledone. Moja priateľka Laurie je fotografka a vďaka tomu dokáže získať vstupenky na úžasné akcie. Keďže som jediným stabilným bodom v jej živote, často chodím s ňou.

Maxišaty som si o kúsok nadvihla, aby som si ochladila členky. Podobné mala na sebe Paris Hiltonová na tohtoročnom festivale Coachella, preto som si myslela, že na Wimbledon budú dokonalé. Keď som však videla svojich spolupútnikov oblečených v handrách od Jacka Willsa a Ralpha Laurena, pripadala som si v batikovanom odeve trochu hlúpo.

Na Southfiede sa konečne otvorili dvere a vypľuli obsah vlaku na nástupište. Pätnásť minút som nasledovala dav na slávne tenisové kurty.

Keď som vošla do klubu All England, vrhla sa na mňa Laurie, nadšená zmes tašiek, fotoaparátov, tovaru a strapatých čiernych vlasov. „Elle! Práve som videla odchádzať z toaliet Venus Williamsovú!“ zjačala namiesto pozdravu.

„Si si istá? Mám pocit, že by mala mať vlastné sociálne zariadenie vo svojej šatni.“

Laurie sa nad tým zamyslela. „Nuž, odfotila som ju, tak si to môžeme neskôr overiť. Ak to nebola ona, aspoň mám záber krásneho dievčaťa vychádzajúceho z umyvárne.“

„Čo si nakúpila?“ Laurin dom bol preplnený suvenírmi zo všetkých akcií, na ktorých bola. Je jediným človekom, ktorého poznám, čo v stánkoch s predraženým tovarom na koncertoch nakúpi úplne všetko a dokonca si zaobstará župan, pyžamo a mydlo v hotelovom obchode namiesto toho, aby to z izby jednoducho ukradla.

„Všetko. Tričká, ceruzky aj zápästky,“ oznámila mi a navliekla mi jednu savú bielu vecičku na zápästie.

Zastavili sme sa pri stánku s jahodami a v bare. Potom sme Laurino vybavenie preniesli k Centrálnemu dvorcu a usadili sme sa na zelené plastové stoličky. Tona šľahačky na ovocí sa nebezpečne nakláňala a hrozilo, že spadne na hlavy divákov pred nami. Umelohmotný pohár s pivom bol taký plný, že pena z neho vyšplechla a zamočila mi šľapky. Vtedy som si uvedomila, že miesto vedľa nás je prázdne, a teda niekto chýba.

„Počkať, kde je Tim?“

„Nemôžem uveriť, že som ti o tom zabudla povedať!“ zvolala Laurie. „Rozišli sme sa.“

„Ani ja tomu neverím!“

„Nuž... bol akýsi nevýrazný. Sama si to teraz potvrdila.“

Okamih sme za Timom smútili. Bol naozaj nevýrazný. Až tak, že som pravidelne zabúdala jeho meno, preto som ho ustavične oslovovala môj milý.

„Čo sa stalo?“

„Nedokázala som si predstaviť svoj život s ním o niekoľko rokov, nie ešte do staroby. Bol veľmi príjemný a fakt zlatý,

želala som si, aby som k nemu cítila viac, ale nudil ma. Preto som sa s ním rozišla.“

V tej chvíli všetko stíchlo, lebo hráči – lesklí muži v žiarivo bielych šortkách – zaujali svoje miesta na opačných stranách kurtu. Napchávali sme sa šťavnatými jahodami a sledovali sme potiacich sa džentlmenov na oboch stranách siete. Lop-tičky lietali tam a späť a každý úder sprevádzal primitívny vzdych, čo moju myseľ opäť priviedlo k vzťahom.

„Si smutná?“ zašepkala som.

„Nie, iba sklamaná, že to zasa nevyšlo.“

„Tento nezdar naše Dámy veľmi nenadchne,“ reptala som. Dámy sú naše priateľky, rôznorodá skupina žien, s ktorými sme sa spoznali na univerzite. Všetky okrem Laurie a mňa dospeli a sú buď vydaté, majú hypotéku, dieťa, alebo aj všetko z toho, čo som uviedla. Veľmi intenzívne nás nabádajú, aby sme sa pridali do ich klubu.

„Hovor mi o tom. Keď sme pred niekoľkými týždňami s Timom zašli na drink s Jasmine, začala nám dokonca pod-súvať nápady na medové týždne. Ja len...“ Laurie stíchla a sťažka si vzdychla. „Nechcem iba randiť a napriek tomu ustavične cítiť, že sa k svojmu cieľu vôbec nepribližujem.“

„Viem,“ upokojovala som ju. No nemala som ani poňa-tia, o čom hovorí. Predstava, že sa s niekým zblížim, nasťa-huje sa ku mne a budeme sa musieť spoločne rozhodovať, aký program v telke budeme sledovať či čo budeme večerať, a že ak zostanem dlhšie v práci, budem nútená o tom svoju polovičku informovať, ma vôbec nelákala.

„Nemienim sa na niečo hrať,“ ozvala sa Laurie po chvíli.

„Rozumiem.“

„Netúžim byť stále len družička.“

„Veď si ňou ešte nebola. Vlastne je to kopa zábavy. Človek sa cíti veľmi dôležito.“

„Ja chcem zažiť...“

„Čo?“

„Lásku.“

„Nula!“ vykrikol rozhodca na kurte.

„Dajte mi pokoj!“ vrátila mu Laurie a vzápätí sa ukryla za fotoaparát, lebo sa k nám obrátilo aspoň dvadsať ľudí, aby nás umlčalo.

Opreli sme sa a sledovali sme hru. Neónovožlté loptičky svišťali vo vzduchu a muži do nich so vzdychmi udierali. Mala som chuť venovať sa Laurie. Obávala som sa, že sa trápi. Napokon nastala prestávka a okolo nás sa rozprúdili rozhovory.

„S on-line zoznamkou som skončila,“ oznámila mi Laurie a vylizovala z misky šľahačku.

„Vážne? Chystáš sa oddýchnuť si od mužov a pridať sa ku mne ako šťastná slobodná slečna?“

„Dopekla, nie! Iba sa preorientujem na staromódny spôsob zoznamovania sa zoči-voči.“

„To vyzerá rozumne. Zájdeš do novej posilňovne alebo čosi podobné?“

„Nie, nie, nič také neurobíme...“ Laurie sa na mňa uškrnula a na tvári mala svoj typický výraz, keď ju nadchne nový nápad. „Čosi mi zišlo na um. Je to fakt dobré a veľmi si želám, aby si sa ku mne pridala. Zaslúžime si dovolenku.“

„Ó, áno! Zbožňujem dovolenky! Dávno sme na nijakej neboli. A kam pôjdeme? Do Cancunu, Grécka či opäť do Thajska?“ Zdvihla som obočie.

„Ja som vlastne už vybrala, ale myslím si, že budeš nadšená.“

„Och.“

„Podrž to.“ Podala mi svoju vylízanú misku a siahla do kabelky medzi nohami. Chvíľu sa v nej prehrabávala, potom

vzala pivový pohár, jeho obsah na dúšok vypila a podala mi ho. Nato vytiahla tenkú lesklú brožúrku, uložila si ju na kolená a prikryla rukami. Na obálke som pomedzi prsty zbada-la obrovský pohár s vínom a vinohrad zaplavený slnečnými lúčmi. *Zaujímavé – víno a slnko mám rada.*

Obecenstvo zajasalo, Laurie zatlieskala, akoby vedela, čo sa deje, a ja som uvidela názov na publikácii.

„*Nájdem ťa v Toskánsku?* Čo je to za dovolenku?“

„Budeme vo vinohrade v Taliansku.“

„To by bolo fajn. Trochu červeného, bieleho a oddych na slniečku.“

„A maznanie sa s fešnými mužmi.“

„Čože?“

„Nič, no, vlastne, je to skupinový výlet.“

„Ako poznávací zájazd?“

„Nie, skôr ide o vzájomné zoznámenie sa, kde sa venuješ istým aktivitám s inými ľuďmi...“

Sledovala som, ako jeden z hráčov vylial na seba plnú fľašu vody a nejaká dáma v kráľovskej lóži takmer omdlela.

„Takže sa musíš zamiešať medzi ostatných hostí?“

„Je to priam nutné.“

„Je to dovolenka pre nezadaných?“ zasyčala som.

„Áno, ale ja by som veľmi chcela ísť a želám si, aby si tam bola so mnou.“

„V nijakom prípade.“

„Prosím, Elle. Bude to zábava.“

„Mne sa to nepáči.“

„Prečo?“

„Pretože... *Nájdem ťa v Toskánsku?* Pôsobí to tak, čo ja viem, zle.“ Vzala som brožúru do rúk. „Budú tam samí úlis-ní casanovia a vzrušujúce pijanské hry.“ Obracala som stránky a nachádzala som len obrázky východu slnka nad

stredovekými dedinkami, kopce s nekonečnými vinohradmi a chutne vyzerajúce jedlá. Ani zmienka o maskách, putách či testeroch na alkohol.

„Vždy rozprávaš, ako zbožňuješ, že si nezadaná, tak prečo nechceš ísť na takú dovolenku?“

„Pretože pointa takéhoto pobytu je nájsť si partnera!“

„Asi áno...“

„Alebo ide iba o to, aby sme si zasexovali na slniečku?“

„Nie, to prvé. Teda, možno trochu aj to druhé. Toto však nie je zájazd pre osoby od osemnásť do tridsať rokov, Elle, je to skutočne na úrovni. Ako ty.“ Štuchla do mňa a venovala mi pohľad, ktorý naznačoval, že vie, že budem súhlasiť.

„Nemôžem odísť z práce.“

„Ale áno. Tento rok si ešte nikde nebola.“

„Nepôjdeme radšej do Cancunu?“

„Na budúci rok, dobre? Sľubujem.“

Vzdychla som si. „Čo tam budem nútená robiť? Budem sa mať čím zabaviť, kým si budeš vyberať?“

„Máš veľa možností.“ Otvorila publikáciu na stránke s usmievajúcim sa párom v strednom veku, ktorý sa opieral o rad skútrov. Za ním sa črtala terakotová fasáda Bella Notte a vinohrad. „Môžeš zbierať hrozno, prechádzať sa, požičať si skúter a preskúmať okolie, ochutnávať vína či spať na slnku.“

Moja priateľka býva otravná. Akoby mala zabudovaný algoritmus, ktorý sa zameriava na moje slabosti a vie, ako na ne zaútočiť. Predstava vína a drienania ma nútila jej návrh zvažovať. *Bože môj, do čoho som sa to zamotala?*

NASLEDUJÚCI TÝŽDEŇ NÁS PUSTILI Z PRÁCE SKÔR, PRETOŽE kvôli nadšencom ovocnej diéty v účtovnom oddelení mu-

seli vydezinfikovať priestory zamorené ovocnými muškami. S Dámami Jasmine, Helen, Emmou a s Laurie som sa stretla v podniku pri rieke v Greenwichi. Keď dorazila posledná zo skupiny Marie so svojou drobnou dcérkou Daisy, ľad v našej prvej runde sa už roztopil.

„Je tak horúco, ustavične mi tečie mlieko,“ sťažovala sa.

Okamžite som svojho Bieleho Rusa odložila na stôl.

„Pre to teplo? A čo ženy, ktoré žijú napríklad v Tunisku?“ spýtala sa Laurie a priložila si pivovú fľašu k čelu.

„Myslím si, že moje telo sa snaží nájsť akýkoľvek spôsob, ako sa ochladiť. Včera napoludnie som sa musela postaviť do detského bazéna, lebo z prsníkov sa mi lialo ako z vodopádu.“ Zahľadela sa na môj koktail. „Chcem tvoj alkohol.“

„Nech sa ti páči,“ povedala som a svoj mliečny nápoj som po povrchu stola šuchla k nej.

„Nie!“ zvolala Jasmine, capla ma po ruke a počastovala ma pohľadom, ktorý naznačoval, že neviem nič o tom, čo znamená byť matkou. „Držíš sa skvele. Už to dlho nepotrvá.“

„Túžim po víne, aspoň štyri poháre, prosím.“ Hmatkala a hľadala svoj pomarančový džús. Ponad obrovské prsia nič nevidela. „Strašne ma vytáčajú!“

„Tvoje prsia sú skvelé,“ zhodnotila závistlivo Laurie.

„Aj ty ich onedlho budeš mať. Tím ťa čochvíľa nabúcha.“

Chmatla som po svojom drinku. *A je to tu.*

„Rozišli sme sa.“

Ozvalo sa zborové „Ale nie!“ a štyri hlavy sa naklonili doprava. „Prečo?“ domáhala sa odpovede Jasmine, ktorá bola týmto vývojom udalostí priam urazená. „Veď bol ten pravý.“

„Čoby. Až tak sa jej nepáčil,“ podotkla som.

„Myslela som si, že sa budete brať.“

„Nechodili sme spolu veľmi dlho,“ bránila sa Laurie.

„Bol by z neho skvelý otec,“ povzdychla si Emma a ostatné smutne prikývli.

„Mňa to nemrzí, lebo s Elle máme nový plán.“ Laurie zašmátrala v kabelke a vytiahla z nej brožúru. „Ideme na dovolenku pre nezadaných.“

Dievčatá nadšene zvýskli.

„Je to nóbl zájazd,“ vysvetlila som. „Do toskánskeho vinohradu. Budeme ochutnávať víno a tak.“

„Volá sa *Nájdem ťa v Toskánsku!*“ oznámila hrdo Laurie a Dámy sa zachichotali.

„Mohla by som k tomu vínu dostať menej syra?“ zatiahla Jasmine. Marie sa tak rozosmiala, až jej vytrysklo mlieko a musela Daisy podať Emme.

„Vinohrad sa nazýva Bella Notte,“ ozvala som sa rýchlo, aby som prerušila ich žartovanie. Uvedomovala som si, že som naježená, ale netušila som prečo, lebo som rozmýšľala ako ony. Keď som však počula, ako si z mojej prvej dovolenky po dlhom čase uťahujú, dráždilo ma to.

„To môže byť fajn,“ okomentovala Marie. „Predstavujem si vás, ako hľadáte na hviezdy, tancujete mambo so *signormi* a ste šťastne opité vínom. Plánujete sa s niekým spoznať aj dôvernejšie?“ Mala zastretý pohľad, lebo na okamih sa preniesla do nášho sveta.

„Ja áno,“ prihlásila sa Laurie.

„Vážne? Budú aj jazýčkové?“ vydýchla Helen.

„Dá sa to aj inak? Nie je to už dnes štandard? Alebo sa ľudia zasa bozkávajú inak?“ spýtala sa Jasmine a čakala od nás odpoveď.

„Ja nebudem nikoho oblizovať,“ vyhlásila som.

„Musíš,“ prikázala Helen a tresla vínovým pohárom o stôl. „Nebude drzé, ak to na dovolenke pre nezadaných nespravíš? Čo iné by si tam robila?“

„Nemyslím si, že ide o to, aby sme čo najviac ráz skórovali a zapisovali si to do notesa či robili si zárezy na posteli. Poďľa mňa tam budú starší ľudia. Možno práve my budeme najmladšie.“

„Niektorí starší muži sú veľmi príťažliví,“ poznamenala Helen, ktorá mala mladšieho manžela. „Napríklad George Clooney.“

„Počkaj!“ zastavila ju Emma. „George Clooney žije v Taliansku, možno tam bude!“

„Určite áno!“ vykrikla Helen. „Vezmeš si za muža Georgea Clooneyho!“

„Ťažko, George je už ženatý. No aj keby nebol a bola by som ochotná mať s ním románik, nemyslím si, že ja alebo Laurie sa do konca dovolenky vydáme.“

„Niečo na tom je... nové miesto, nemusíš umývať riad...“

„Budeš piť jednu karafu vína za druhou,“ dodala Marie.

„Navodí to romantickú atmosféru. Brian ma požiadal o ruku po tom, čo si na Barbadose dal priveľa pohárov Bahama mamas.“

„Ellie mi navrhol sobáš na úpäti Snowdonu,“ informovala Emma.

„Na úpäti?“

„Nechcelo sa nám tam vyliezť, boli sme na dovolenke. Moja priateľka Claudia berie Nicka na budúci týždeň na Nový Zéland. Iste sa vrátia zasnúbení.“

„To boli dlhodobé vzťahy. Ja tak skoro kráčať uličkou neplánujem.“ Jasmine a Marie si vymenili pohľady a zdvihli obočie, čo ma ešte viac rozčúlilo. *Ja sa predsa poznám najlepšie. Prečo si myslia, že budem šťastná, len ak budem ako ony? Nie som slobodná preto, lebo ma nikto neľúbi, ani preto, že vysielam zúfalé vibrácie. Neverím na to, že nájdem muža, keď prestanem hľadať, a nie, oci, nie som lesbička. Páči sa mi môj život,*

že môžem vojsť do vlastného bytu, byť sama sebou, učiť sa tanečné choreografie a vybrala som si to. Už ma unavovalo, že sa musím ustavične obhajovať. Samozrejme, moja reč nevyšla tak, ako som plánovala, a namiesto nej som zahundrala ako odutá tínedžerka: „Nevymením svoj život za niečiu predstavu o pánovi Dokonalom. A basta!“

„Som rada, že už nie som nútená chodiť na dovolenky pre nezadaných,“ vzdychla Jasmine.

„My nemusíme, ale chceme.“ Laurie sa šťastne usmiala a otvorila brožúru na strane, kde bola veľká fotka dievčiny na skútri. Na nose mala okuliare, v ktorých sa odrážalo talianske slnko. „Ako by niekto mohol nechcieť ísť tam?“

„Presne tak,“ súhlasila som. „Občas je fajn vybrať sa niekam bez detí a dvojíc.“

„Čo sa týka detí a prázdnin,“ začala Jasmine, „neviete, kde by som zohnala kvalitné organické cestovné plienky? Určite ste si na facebooku všimli, že Max včera večer po prvý raz použil nočník a bolo to úžasné, ale ideme...“

Som hrozná priateľka, viem, no prestala som počúvať. Hľadela som na bielu barokovú budovu Kráľovskej námornej akadémie a premýšľala som, či by som sa niekedy vrátila na univerzitu, alebo sa pridala k námorníctvu. Potom som si spomenula na video na Youtube, v ktorom sa mačka prezlečená za žraloka vozila v niečom dome na robotickom vysávači. To bolo podľa mňa úžasné. Som presvedčená, že cikanie do nočníka sa s tým nedá porovnať.

TÝŽDEŇ PRED DOVOLENKOU SOM MALA EŠTE VIAC PRÁCE AKO zvyčajne, ak to vôbec bolo možné. Objavilo sa asi milión nedorobeníých vecí, ktoré som chcela dokončiť, a iných drobností,

čo odo mňa požadovali iní predtým, ako odídem. Nerada hovorím, že niečo nemôžem, a tak som vždy súhlasila. Niekedy som však potláčala slzy. Musela som to vydržať.

Som jedna z troch marketingových manažérov v PR agentúre v centre mesta a v to utorkové ráno som pracovala od štvrt' na osem. O pol tretej som si potrebovala vystrieť nohy. Od príchodu som bola len raz na toalete a pri automate po kávu. Rozhodla som sa, že sa pôjdem prejsť okolo Donny.

Donna je naša výkonná riaditeľka a tak trochu môj idol, hoci som jej dovtedy povedala iba: „Ahoj. Áno, rada tu pracujem.“ A: „Vlastne sa volám Elle.“ Bola to však jediná žena s pozíciou blízkou vrcholovému manažmentu spoločnosti a jedného dňa som tam chcela byť s ňou aj ja, takže som sa musela zviditeľniť.

Uhladila som si vlasy, schmatla som zakladač (netuším, čo v ňom bolo) a vybrala som sa o poschodie nižšie, aby som sa mohla premávať okolo jej kancelárie.

Dúfala som, že to prebehne takto:

Budem kráčať okolo nej, sebavedomá a profesionálna. Vtom vzhliadne k dverám.

„Elle?“

„Och, ahoj,“ poviem a vstúpim dnu. „Ako sa má tvoja dcéra?“

„Výborne, ďakujem za opýtanie. Vlastne som s tebou chcela hovoriť. Mieniš vo firme zostať?“

„Na sto percent. Nikam sa nechystám.“

„Skvelé. Máš obdivuhodnú pracovnú morálku. Všimla som si, že robíš nadčasy, si zanietená a dosahuješ dobré výsledky. Otvára sa nová pozícia, na ktorú by si sa hodila. Je vysoká a veľmi dôležitá, mala by si vlastnú kanceláriu, firemnú kreditnú kartu, šesťciferný plat a ľudia by si ťa pridávali na LinkedIn.“

„Donna, teší ma, že si na mňa myslela! Rada ju prijmem!“

Stalo sa však toto:

Päť ráz som prešla okolo jej kancelárie. Donna napokon vstala a zatvorila dvere. Pochytila ma panika, že si pomyslí, že som nanič, keď mám čas celý deň sa premávať po chodbe. Rozhodla som sa teda, že v ten večer ešte potiahnem nadčas.

V nasledujúce ráno som plánovala akciu zopakovať.

Zvyšok dňa mi vyplnili konferenčné hovory, marketingové plány, prezentácie v powerpointe a iné záležitosti. Keď mi hlasno zaškvrkalo v žalúdku, pozrela som sa na hodiny v rohu obrazovky. Bolo 19.25. Zdvihla som hlavu a zistila som, že na mojom poschodí už nikto nie je. Ani jeden zamestnanec.

Otočila som sa na stoličke a pomocou nôh som sa na nej dotiahla až k oknu. Oprela som sa čelom o sklo a hľadela som na ulicu podo mnou. Kolegovia a cudzí ľudia vychádzali z barov a reštaurácií a užívali si teplý večerný vzduch, ktorý som ja na pokožke necítila. Slnko zapadlo za budovu oproti a klimatizácia pôsobila zrazu ešte chladnejšie.

Prečo sa tak usilujem, keď práve tí ľudia si zjavne najviac užívajú?

Rozhodla som sa, že zájdem niekam na večeru, aby som ešte stihla posledné slnečné lúče. Odsunula som sa na stoličke naspäť k svojmu stolu, aby som vypla počítač, no vtom prišiel e-mail od Donny. Okamžite som odpísala a trúfalo som dúfala v dobrý bod. Sedela som tam pätnásť minút a čakala, či čosi neodpíše, alebo či ma nepochváli za to, že som ešte v práci. Nič však neprišlo. Vtom upratovačka vypla svetlá a zrazu som bola zabudnutá a neviditeľná.

Chvíľu som tam sedela a hľadela na prázdne stoly, ktoré v mdlom svetle prichádzajúcom zvonka pôsobili mŕtvo. *Som pre túto spoločnosť dôležitá či nie? Som potrebná, prínosná, jedna z najlepších pracovníčok. Možno si ma nevšímajú vždy, keď som tu, ale iste by zaregistrovali, keby som raz neprišla. Alebo nie?*